

КОНВЕНЦИЈА О НАДЛЕЖНОСТИ, МЕРОДАВНОМ ПРАВУ, ПРИЗНАЊУ И ИЗВРШЕЊУ ОДЛУКА И САРАДЊИ У МАТЕРИЈИ РОДИТЕЉСКЕ ОДГОВОРНОСТИ И МЕРА ЗА ЗАШТИТУ ДЕЦЕ

Закључена 19. октобра 1996. године.
Државе потписнице ове Конвенције,
Полазећи од потребе унапређења заштите деце у ситуацијама са међународним елементом,

У жељи да избегну сукобе правних система у материји надлежности, меродавног права, признања и извршења мера за заштиту деце,

Свесне значаја међународне сарадње у области заштите деце,
Потврђујући да најбољи интерес детета треба да буде од највеће важности,
Констатујући неопходност да се измени Конвенција од 5. октобра 1961. године о надлежности органа и меродавном праву у материји заштите малолетника,

У жељи да у том циљу установе заједничке одредбе, водећи рачуна о Конвенцији Уједињених нација о правима детета од 20. новембра 1989. године,

Сагласиле су се о следећим одредбама:

ГЛАВА I – ОБИМ ПРИМЕНЕ КОНВЕНЦИЈЕ

Члан 1.

(1) Циљеви ове Конвенције су:

а) одређивање државе чији су органи надлежни за предузимање мера за заштиту личности или имовине детета;

б) одређивање права које ће ти органи примењивати у вршењу своје надлежности;

в) одређивање меродавног права за родитељску одговорност;

г) обезбеђивање признања и извршења тих мера заштите у свим државама уговорницама;

д) успостављање сарадње између органа држава уговорница која је неопходна за остваривање циљева Конвенције.

(2) За потребе ове Конвенције, израз „родитељска одговорност“ обухвата родитељско право, као и сваки други сличан однос којим се одређују права, овлашћења и одговорности родитеља, старатеља или других законских заступника према личности и имовини детета.

Члан 2.

Конвенција се примењује на децу од тренутка њиховог рођења до навршених 18 година.

Члан 3.

Мере предвиђене у члану 1. могу се, између осталог, односити на:

а) стицање, вршење, престанак или ограничење родитељске одговорности, као и на њено преношење;

б) право на старање, укључујући право на старање о личности детета и нарочито право на одређивање боравишта детета, као и право на виђање детета, које обухвата и право да се дете на одређено време одведе ван места свог уобичајеног боравишта;

в) старатељство, туторство и сличне правне установе;

г) одређивање лица или органа надлежних за старање о личности или имовини детета, заступање и пружање помоћи детету, као и њихових функција;

д) смештај детета у хранитељску породицу или у установу за заштиту деце или пружање заштите путем установе кафала или неке друге сличне установе;

ђ) надзор јавних органа овлашћених за старање о детету над сваким лицем коме је дете поверено на старање;

е) управљање, заштиту или располагање имовином детета.

Члан 4.

Конвенција се не примењује на:

а) утврђивање или оспоравање очинства, односно материнства;

б) одлуке о усвојењу, мере које претходе усвојењу, као и поништај или раскид усвојења;

в) лично име детета;

г) еманципацију;

д) обавезе издржавања;

ђ) траст и наслеђивање;

е) социјално осигурање;

ж) јавне мере општег карактера у области образовања или здравља;

з) мере које су одређене према детету као извршиоцу кривичног дела;

и) одлуке о праву на азил и усељавање.

ГЛАВА II – НАДЛЕЖНОСТ

Члан 5.

(1) Судски или управни органи државе уговорнице у којој дете има уобичајено боравиште надлежни су да одреде мере за заштиту личности и имовине детета.

(2) Ако дете заснује уобичајено боравиште у другој држави уговорници, надлежни су органи државе новог уобичајеног боравишта детета, осим у случају из члана 7.

Члан 6.

(1) За децу избеглице и децу која су, услед догађаја у њиховој земљи, међународно расељена, надлежност предвиђену у ставу 1. члана 5. врше органи државе уговорнице на чијој се територији та деца налазе услед расељавања.

(2) Одредба претходног става примењује се и на децу чије се уобичајено боравиште не може утврдити.

Члан 7.

(1) У случају незаконитог одвођења или задржавања детета, органи државе уговорнице у којој је дете имало уобичајено боравиште непосредно пре задржавања односно одвођења задржавају надлежност све док дете не стекне уобичајено боравиште у другој држави и:

а) свако лице, установа или друго тело које има право старања не пристане на то одвођење односно задржавање, или

б) дете у тој другој држави борави у периоду од најмање годину дана од тренутка када је лице, установа или друго тело које има право старања сазнало или морало сазнати где се дете налази, ниједан поступак по захтеву за враћање детета поднет у том периоду није у току, а дете се прилагодило новој средини.

(2) Одвођење или задржавање детета сматра се незаконитим:

а) ако је тиме повређено право на старање, било заједничко или самостално, које припада лицу, установи или другом телу, према праву државе у којој је дете имало уобичајено боравиште непосредно пре одвођења односно задржавања; и

б) ако се у тренутку одвођења или задржавања то право стварно вршило, било заједнички било самостално, или би се вршило да није дошло до одвођења односно задржавања.

Право на старање наведено у тачки а) става 2. овог члана, између осталог, може бити засновано на закону, на одлуци суда или органа управе или на споразуму који производи дејство по праву те државе.

(3) Све док органи наведени у ставу 1. овог члана задржавају надлежност, органи државе уговорнице у коју је дете одведено или у којој је задржано могу одредити само хитне мере неопходне за заштиту личности или имовине детета, у складу са чланом 11.

Члан 8.

(1) Изузетно, ако орган државе уговорнице надлежан на основу чл. 5. или 6. сматра да би у конкретном случају орган друге државе уговорнице био у бољем положају да оцени најбољи интерес детета, може:

- затражити од тог другог органа, непосредно или уз помоћ централног органа те државе, да преузме надлежност за одређивање мера заштите које сматра неопходним, или

- прекинути поступак и упутити странке да поднесу такав захтев органу те друге државе.

(2) Државе уговорнице чијим се органима може поднети захтев наведен у претходном ставу су:

а) држава чији је дете држављанин;

б) држава у којој се налази имовина детета;

в) држава чијим је органима поднет захтев за развод или законску раставу родитеља детета или за поништај њиховог брака;

г) држава са којом дете има значајну везу.

(3) Органи из ст. 1. и 2. овог члана могу да приступе размени мишљења.

(4) Орган коме је поднет захтев из става 1. овог члана може преузети надлежност уместо органа надлежног на основу чл. 5. или 6., ако сматра да је то у најбољем интересу детета.

Члан 9.

(1) Ако органи државе уговорнице наведени у члану 8. став 2. сматрају да су у бољем положају да у конкретном случају процене најбољи интерес детета, могу:

- затражити од надлежног органа државе уговорнице у којој дете има уобичајено боравиште, непосредно или уз помоћ централног органа те државе, да им се дозволи да заснују надлежност за одређивање мера заштите које сматрају неопходним, или

- упутити странке да такав захтев поднесу органима државе уговорнице у којој дете има уобичајено боравиште.

(2) Органи из става 1. овог члана могу да приступе размени мишљења.

(3) Орган који подноси захтев може преузети надлежност уместо органа државе уговорнице уобичајеног боравишта детета само ако је овај други орган прихватио захтев.

Члан 10.

(1) Без утицаја на чл. 5. – 9, органи државе уговорнице надлежни за развод, законску раставу или поништај брака родитеља детета које има уобичајено боравиште у другој држави уговорници, могу, ако им право њихове државе дозвољава, одредити мере за заштиту личности или имовине тог детета:

а) ако у тренутку покретања поступка један од родитеља уобичајено борави у тој држави и један од њих је титулар родитељске одговорности у односу на то дете, и

б) ако су родитељи, односно друго лице које је титулар родитељске одговорности у односу на то дете прихватили надлежност ових органа за одређивање мера и ако је таква надлежност у најбољем интересу детета.

(2) Надлежност за одређивање мера за заштиту детета из става 1. овог члана престаје чим одлука којом се усваја или одбија захтев за развод, законску раставу или поништај брака постане правноснажна или се тај поступак оконча из другог разлога.

Члан 11.

(1) У свим хитним случајевима, органи сваке државе уговорнице на чијој територији се налази дете или његова имовина надлежни су за одређивање неопходних мера заштите.

(2) Мере одређене на основу става 1. овог члана у односу на дете које има уобичајено боравиште у другој држави уговорници, престају да важе чим органи надлежни на основу чл. 5. – 10. одреде мере које захтева ситуација.

(3) Мере одређене на основу става 1. овог члана у односу на дете које има уобичајено боравиште у држави неуговорници престају да важе у свакој држави

уговорници чим мере које захтева ситуација, одређене од стране органа друге државе, буду признате у држави уговорници у питању.

Члан 12.

(1) Осим у случају из члана 7, органи државе уговорнице на чијој се територији налази дете или његова имовина надлежни су за одређивање мера заштите личности или имовине детета привременог карактера и чије је дејство ограничено на територију те државе, уколико оне нису неспојиве са мерама које су већ одредили органи надлежни на основу чл. 5. – 10.

(2) Мере одређене на основу става 1. овог члана у односу на дете које има уобичајено боравиште у држави уговорници престају да важе чим органи надлежни на основу чл. 5. – 10. донесу одлуку о мерама заштите које би ситуација могла захтевати.

(3) Мере одређене на основу става 1. овог члана у односу на дете које има уобичајено боравиште у држави неуговорници престају да важе у држави уговорници у којој су те мере одређене чим мере које захтева ситуација, одређене од стране органа друге државе, буду признате у држави уговорници у питању.

Члан 13.

(1) Органи државе уговорнице надлежни за одређивање мера заштите личности или имовине детета на основу чл. 5. – 10. дужни су да се уздрже од одлучивања ако су у тренутку покретања поступка већ биле затражене сличне мере од органа друге државе уговорнице, надлежних на основу чл. 5. – 10, а њихово разматрање је још увек у току.

(2) Одредба става 1. овог члана не примењује се ако су се органи којима је захтев за одређивање мера првобитно поднет огласили ненадлежним.

Члан 14.

Мере одређене на основу чл. 5. – 10. остају на снази у границама онога што је њима предвиђено чак и када, услед промењених околности, више не постоји основ на коме је надлежност била заснована, све док их органи надлежни према овој Конвенцији не измене, замене или укину.

ГЛАВА III – МЕРОДАВНО ПРАВО

Члан 15.

(1) Органи држава уговорница надлежни на основу одредаба Главе II примењују своје право.

(2) Међутим, уколико је то потребно ради заштите личности или имовине детета, органи из става 1. овог члана могу изузетно применити или узети у обзир и право друге државе са којом је ситуација значајно повезана.

(3) У случају промене уобичајеног боравишта детета у другу државу уговорницу, на услове за спровођење мера одређених у држави претходног уобичајеног боравишта примењује се, од тренутка промене, право те друге државе.

Члан 16.

(1) За стицање или престанак родитељске одговорности непосредно на основу закона, без учешћа суда или органа управе, меродавно је право државе у којој дете има уобичајено боравиште.

(2) За стицање или престанак родитељске одговорности на основу споразума или једностраног акта, без учешћа суда или органа управе, меродавно је право државе у којој дете има уобичајено боравиште у тренутку када споразум или једнострани акт производе дејство.

(3) Родитељска одговорност која постоји према праву државе уобичајеног боравишта постоји и након стицања новог уобичајеног боравишта у другој држави.

(4) Ако се уобичајено боравиште детета промени, за стицање родитељске одговорности непосредно на основу закона од стране лица које до тада није било њен титулар, меродавно је право државе новог уобичајеног боравишта.

Члан 17.

За вршење родитељске одговорности меродавно је право државе у којој дете има уобичајено боравиште. Ако се уобичајено боравиште детета промени, меродавно је право државе новог уобичајеног боравишта.

Члан 18.

Родитељска одговорност наведена у члану 16. може престати или се услови њеног вршења могу изменити мерама одређеним на основу ове Конвенције.

Члан 19.

(1) Пуноважност правног посла закљученог између трећег лица и лица које би по праву државе у којој је правни посао закључен имало својство законског заступника детета, не може се оспоравати, нити се треће лице може сматрати одговорним само зато што то друго лице није било овлашћено да делује као законски заступник детета према праву одређеном одредбама ове Главе, осим ако је треће лице знало или морало знати да је за родитељску одговорност меродавно то право.

(2) Став 1. овог члана се примењује само ако је правни посао закључен између лица која се налазе на територији исте државе.

Члан 20.

Одредбе ове Главе примењују се чак и ако указују на право државе неугворнице.

Члан 21.

(1) У смислу ове Главе, реч „право” означава право које је на снази у држави, уз искључење његових колизионих норми.

(2) Међутим, ако је на основу члана 16 меродавно право државе неуговорнице и ако колизионе норме те државе указују на примену права неке друге државе неуговорнице која би применила своје право, примењује се право те друге државе. Ако та друга држава неуговорница не би применила своје право, меродавно је право на које упућује члан 16.

Члан 22.

Примена права меродавног на основу одредаба ове Главе може се одбити само ако би била очигледно супротна јавном поретку, узимајући у обзир најбољи интерес детета.

ГЛАВА IV – ПРИЗНАЊЕ И ИЗВРШЕЊЕ

Члан 23.

(1) Мере које су одредили органи државе уговорнице признају се непосредно на основу закона у свим другим државама уговорницама.

(2) Међутим, признање се може одбити:

а) ако је меру одредио орган чија надлежност није била заснована на одредбама Главе II;

б) ако је мера одређена у судском или управном поступку, у коме, супротно основним процесним начелима државе признања, детету није пружена могућност да буде саслушано, осим у хитним случајевима;

в) на захтев сваког лица које тврди да се том мером крши његова родитељска одговорност, ако је таква мера одређена а да том лицу није била пружена могућност да буде саслушано, осим у хитним случајевима;

г) ако је признање очигледно супротно јавном поретку државе признања, узимајући у обзир најбољи интерес детета;

д) ако је мера неспојива са каснијом мером одређеном у држави уобичајеног боравишта детета која није уговорница, а та каснија мера испуњава услове за признање у држави у којој је затражено признање;

ђ) ако није спроведен поступак предвиђен чланом 33.

Члан 24.

Без утицаја на члан 23. став 1, свако заинтересовано лице може захтевати од надлежних органа државе уговорнице да одлуче о признању односно непризнању

мере одређене у другој држави уговорници. Поступак се уређује правом државе у којој је захтев поднет.

Члан 25.

Орган државе у којој је захтев поднет везан је чињеницама на основу којих је орган државе у којој је мера одређена засновао своју надлежност.

Члан 26.

(1) Ако мере одређене у једној држави уговорници које су у њој постале и извршне, захтевају извршење у другој држави уговорници, оне ће, на захтев сваког заинтересованог лица, бити оглашене извршним или регистроване за потребе извршења у тој другој држави, по поступку који предвиђа њено законодавство.

(2) Свака држава уговорница на оглашавање извршности тих мера или на њихову регистрацију примењује једноставан и брз поступак.

(3) Оглашавање извршности или регистрација могу се одбити само из разлога наведених у члану 23. став 2.

Члан 27.

Осим ако је неопходно за примену претходних чланова, орган државе признања неће разматрати (преиспитивати) садржину мере која је одређена.

Члан 28.

Мере одређене у једној држави уговорници које су оглашене извршним или су регистроване у циљу извршења у другој држави уговорници, извршавају се у тој другој држави као да су их одредили њени сопствени органи. Извршење се спроводи у складу са правом државе у којој се подноси захтев, у границама које предвиђа њено право, узимајући у обзир најбољи интерес детета.

ГЛАВА V – САРАДЊА

Члан 29.

(1) Свака држава уговорница одређује централни орган за извршавање обавеза које су му наложене овом Конвенцијом.

(2) Федерална држава, држава у којој важи више правних система или држава која се састоји из аутономних територијалних јединица може одредити више од једног централног органа и прецизирати територијални или персонални обим њихових овлашћења. Држава која је искористила ову могућност, одређује централни орган коме се могу упутити сви поднесци ради њиховог достављања одговарајућем (надлежном) централном органу унутар државе.

Члан 30.

(1) Централни органи међусобно сарађују и унапређују сарадњу надлежних органа својих држава, ради остваривања циљева Конвенције.

(2) Они, у вези са применом Конвенције, предузимају одговарајуће кораке за давање обавештења о законодавству и расположивим услугама у њиховим државама у материји заштите деце.

Члан 31.

Централни орган државе уговорнице, било непосредно или уз помоћ јавних органа и других тела, предузима све одговарајуће кораке како би:

а) олакшао комуникацију и понудио помоћ предвиђену чл. 8. и 9. и у овој Глави;

б) олакшао, путем медијације, мирења или сличних метода, спровођење договорених решења у погледу заштите личности или имовине детета у случајевима на које се Конвенција примењује;

в) пружио помоћ, на захтев надлежног органа друге државе уговорнице, у проналажењу детета када се претпоставља да се оно налази на територији замољене државе и да му је потребна заштита.

Члан 32.

На образложени захтев централног органа или другог надлежног органа државе уговорнице са којом дете има значајну везу, централни орган државе уговорнице у којој дете има уобичајено боравиште и у којој се оно налази може, било непосредно или уз помоћ јавних органа и других тела:

а) сачинити извештај о ситуацији у којој се дете налази;

б) затражити од надлежног органа своје државе да размотри потребу за одређивањем мера за заштиту личности или имовине тог детета.

Члан 33.

(1) Ако орган надлежан на основу чл. 5. – 10. разматра могућност смештаја детета у хранитељску породицу, или у неку установу за заштиту деце или пружање заштите путем кафале или сличног института, и ако тај смештај, односно пружање заштите треба да се спроведу у другој држави уговорници, тај орган ће се претходно консултовати са централним органом или другим надлежним органом те друге државе. У том циљу он ће доставити извештај о детету и образложење свог предлога за смештај или пружање заштите.

(2) Одлука о смештају или пружању заштите детету може бити донета у држави молиљи само ако се централни орган или други надлежни орган замољене државе сагласи са таквим смештајем или пружањем заштите, узимајући у обзир најбољи интерес детета.

Члан 34.

(1) Када се разматра мера заштите, надлежни органи на основу Конвенције могу, ако то налаже ситуација у којој се налази дете, затражити од сваког органа друге државе уговорнице који поседује информације од значаја за заштиту детета, да им те информације достави.

(2) Свака држава уговорница може дати изјаву да се захтеви предвиђени у ставу 1. овог члана достављају само преко њеног централног органа.

Члан 35.

(1) Надлежни органи државе уговорнице могу затражити од органа друге државе уговорнице помоћ у спровођењу мера заштите одређених на основу ове Конвенције, нарочито да би се обезбедило делотворно вршење права на виђање детета и права на одржавање редовних личних односа са дететом.

(2) Органи државе уговорнице у којој дете нема уобичајено боравиште могу, на захтев једног од родитеља који има боравиште у тој држави и који жели да стекне или задржи право на виђање, прикупити информације или доказе и утврдити подобност тог родитеља за вршење права на виђање и услове под којима би то право требало да се врши. Орган надлежан за одлучивање о праву на виђање детета на основу чл. 5. – 10. ће, пре него што донесе одлуку, примити и размотрити те информације, доказе и закључке.

(3) Орган који је на основу чл. 5. – 10. надлежан за одлучивање о праву на виђање може прекинути поступак у очекивању исхода по захтеву предвиђеном у ставу 2. овог члана нарочито ако разматра захтев за измену или одузимање права на виђање које су доделили органи државе ранијег уобичајеног боравишта детета.

(4) Остале одредбе овог члана не спречавају орган надлежан на основу чл. 5. – 10. да одреди привремене мере у очекивању исхода по захтеву предвиђеном у ставу 2. овог члана.

Члан 36.

У случају када је дете изложено озбиљној опасности, надлежни органи државе уговорнице у којој су одређене мере за заштиту детета или у којој се разматра одређивање таквих мера, ако буду обавештени да се боравиште детета променило или да се дете налази у другој држави, обавестиће органе друге државе о тој опасности и о мерама које су одређене, односно које се разматрају.

Члан 37.

Надлежни орган не сме захтевати нити давати било какве податке на основу ове Главе ако сматра да би се тиме могли довести у опасност личност или имовина детета или да би то представљало озбиљну претњу за слободу или живот члана његове породице.

Члан 38.

(1) Не доводећи у питање могућност одређивања накнаде разумних трошкова за пружање услуга, централни органи и други јавни органи држава уговорница сносиће сопствене трошкове који настану применом одредаба ове Главе.

(2) Држава уговорница може закључивати споразуме о расподели трошкова са једном или више других држава уговорница.

Члан 39.

Свака држава уговорница може закључивати са једном или више држава уговорница споразуме у циљу унапређења примене ове Главе у њиховим међусобним односима. Државе које су закључиле такав споразум, доставиће његову копију депозитару Конвенције.

ГЛАВА VI – ОПШТЕ ОДРЕДБЕ

Члан 40.

(1) Органи државе уговорнице уобичајеног боравишта детета или државе уговорнице у којој је одређена мера заштите, могу издати потврду на захтев титулара родитељске одговорности или лица коме је поверена заштита личности или имовине детета у коме се наводе његово својство и овлашћења која су му дата.

(2) Сматра се да лице из става 1. овог члана има својство и овлашћења наведена у потврди, уколико се супротно не докаже.

(3) Свака држава уговорница одредиће органе који су надлежни за издавање потврде.

Члан 41.

Лични подаци прибављени или достављени у складу са Конвенцијом могу се користити само у сврху због које су прибављени или достављени.

Члан 42.

Органи којима се подаци достављају обезбеђују чување тајности података у складу са правом своје државе.

Члан 43.

Све исправе, издате или прослеђене на основу Конвенције, ослобођене су легализације или било које сличне формалности.

Члан 44.

Свака држава уговорница може одредити органе којима се упућују захтеви предвиђени чл. 8, 9. и 33.

Члан 45.

(1) Обавештења о одређивању органа наведених у чл. 29. и 44. достављају се Сталном бироу Хашке конференције за међународно приватно право.

(2) Изјава из члана 34. став 2. даје се депозитару Конвенције.

Члан 46.

Држава уговорница у којој се на заштиту личности или имовине детета примењују различити правни системи или групе правних норми није обавезна да примењује правила Конвенције на сукобе који се тичу само тих различитих система или група правних норми.

Члан 47.

У односу на државу у којој се на питања регулисана овом Конвенцијом у различитим територијалним јединицама примењују два или више правних система или групе правних норми:

(1) свако упућивање на уобичајено боравиште у тој држави указује на уобичајено боравиште у одређеној територијалној јединици;

(2) свако упућивање на присутност детета у тој држави указује на присутност у одређеној територијалној јединици;

(3) свако упућивање на место налажења имовине детета у тој држави указује на место налажења имовине детета у одређеној територијалној јединици;

(4) свако упућивање на државу чији је дете држављанин указује на територијалну јединицу одређену правом те државе или, ако одговарајућих норми нема, на територијалну јединицу са којом је дете у најближој вези;

(5) свако упућивање на државу чијим је органима поднет захтев за развод или законску раставу родитеља детета или за поништај њиховог брака указује на територијалну јединицу чијим је органима поднет такав захтев;

(6) свако упућивање на државу са којом дете има значајну везу указује на територијалну јединицу са којом дете има такву везу;

(7) свако упућивање на државу у коју је дете одведено или у којој је задржано указује на територијалну јединицу у коју је дете одведено односно у којој је задржано;

(8) свако упућивање на тела или органе те државе, осим централних органа, указује на тела или органе овлашћене да делују у односној територијалној јединици;

(9) свако упућивање на право, поступак или орган државе у којој је нека мера одређена указује на право, поступак или орган територијалне јединице у којој је та мера одређена;

(10) свако упућивање на право, поступак или орган државе у којој се захтева признање или извршење указује на право, поступак или орган територијалне јединице у којој се захтева признање или извршење.

Члан 48.

За одређивање меродавног права на основу Главе III унутар државе која се састоји од две или више територијалних јединица од којих свака има сопствени правни систем или групе правних норми у погледу материје регулисане овом Конвенцијом, примењују се следећа правила:

а) ако у тој држави постоје важеће норме које одређују територијалну јединицу чије је право меродавно, примењује се право те јединице;

б) ако таквих норми нема, примењује се право територијалне јединице на које указује члан 47.

Члан 49.

За одређивање меродавног права на основу Главе III унутар државе која примењује два или више правних система или групе правних норми на различите категорије лица у погледу материје регулисане овом Конвенцијом, примењују се следећа правила:

а) ако у тој држави постоје норме које одређују које је од ових права меродавно, примењује се то право;

б) ако таквих норми нема, примењује се правни систем или група правних норми са којом је дете у најближој вези.

Члан 50.

Ова Конвенција не утиче на примену Конвенције о грађанскоправним аспектима међународне отмице деце од 25. октобра 1980. године у односима између држава уговорница обеју конвенција. Међутим, ништа не спречава могућност позивања на одредбе ове Конвенције ради повратка незаконито одведеног или задржаног детета или ради организовања права на виђање.

Члан 51.

У односима између држава уговорница, ова Конвенција замењује Конвенцију о надлежности органа и меродавном праву у материји заштите малолетника од 5. октобра 1961. године и Конвенцију о старатељству над малолетницима потписану у Хагу 12. јуна 1902. године, при чему не утиче на признање мера одређених на основу наведене Конвенције од 5. октобра 1961. године.

Члан 52.

(1) Ова Конвенција не утиче на примену других међународних уговора чије су чланице државе уговорнице и који садрже одредбе о материји регулисаној овом Конвенцијом, осим ако државе обавезане таквим уговорима дају супротну изјаву.

(2) Ова Конвенција не утиче на могућност да једна или више држава уговорница закључе споразуме који садрже одредбе о питањима регулисаним овом Конвенцијом у погледу деце са уобичајеним боравиштем у било којој од држава уговорница тих споразума.

(3) Споразуми које закључе једна или више држава уговорница о питањима регулисаним овом Конвенцијом не утичу, у односима тих држава са другим државама уговорницама, на примену одредаба ове Конвенције.

(4) Претходни ставови се, такође, примењују на једнообразне законе засноване на посебним везама регионалне и друге природе које постоје између држава у питању.

Члан 53.

(1) Конвенција се примењује само на мере које су одређене у држави после ступања на снагу Конвенције у односу на ту државу.

(2) Конвенција се примењује на признање и извршење мера одређених након њеног ступања на снагу између државе у којој су мере одређене и државе у којој се тражи признање и извршење.

Члан 54.

(1) Сваки поднесак који се шаље централном органу или другом органу државе уговорнице саставља се на изворном језику и праћен је преводом на службени језик или на један од службених језика те државе или, уколико то није могуће, преводом на француски или на енглески језик.

(2) Међутим, држава уговорница се може стављањем резерве у складу са чланом 60. успротивити употреби било француског било енглеског језика.

Члан 55.

(1) Држава уговорница може у складу са чланом 60:

а) задржати надлежност својих органа за одређивање мера за заштиту имовине детета која се налази на њеној територији;

б) задржати право да не призна родитељску одговорност или меру која је неспојива са мером одређеном од стране њених органа у погледу те имовине.

(2) Резерва се може ограничити на одређене врсте имовине.

Члан 56.

Генерални секретар Хашке конференције за међународно приватно право повремено сазива Специјалну комисију ради испитивања практичне примене Конвенције.

ГЛАВА VII – ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 57.

Конвенција је отворена за потписивање државама које су биле чланице Хашке конференције за међународно приватно право у време њеног осамнаестог заседања.

Она се ратификује, прихвата или одобрава и инструменти о ратификацији, прихватању или одобравању депонују се у Министарству спољних послова Краљевине Холандије, депозитару Конвенције.

Члан 58.

(1) Свака друга држава може приступити Конвенцији након њеног ступања на снагу у складу са чланом 61. став 1.

(2) Инструмент о приступању депонује се код депозитара.

(3) Приступање има дејство само у односима између државе која приступа и држава уговорница које нису истакле приговор у погледу њеног приступања у року од шест месеци након пријема обавештења предвиђеног чланом 63. тачка б). Такав приговор може истаћи и свака држава у тренутку ратификације, прихватања или одобравања Конвенције након приступања. Ти приговори достављају се депозитару.

Члан 59.

(1) Држава састављена од две или више територијалних јединица у којима се примењују различити правни системи у материји регулисаној овом Конвенцијом може, у тренутку потписивања, ратификације, прихватања, одобрења или приступања, изјавити да се ова Конвенција примењује на све територијалне јединице или само на једну или више њих и може да измени ову изјаву подношењем друге изјаве у било ком тренутку.

(2) Ове изјаве се достављају депозитару и у њима се изричито наводе територијалне јединице на које се Конвенција примењује.

(3) Ако држава не да изјаву предвиђену овим чланом, Конвенција се примењује на целокупну територију те државе.

Члан 60.

(1) Свака држава уговорница може најкасније у тренутку ратификације, прихватања или одобравања, или давања изјаве у складу са чланом 59. ставити једну или обе резерве предвиђене чланом 54. став 2. и чланом 55. Ниједна друга резерва није допуштена.

(2) Свака држава може у сваком тренутку повући резерву коју је ставила. О повлачењу резерве обавештава се депозитар.

(3) Дејство резерве престаје првог дана трећег календарског месеца након обавештења наведеног у претходном ставу.

Члан 61.

(1) Конвенција ступа на снагу првог дана месеца који следи након истека периода од три месеца после депоновања трећег инструмента о ратификацији, прихватању или одобрењу, предвиђених чланом 57.

(2) Након тога, Конвенција ступа на снагу:

а) за сваку државу која је ратификује, прихвати или накнадно одобри, првог дана месеца који следи након истека периода од три месеца после депоновања њеног инструмента о ратификацији, прихватању, одобрењу или приступању;

б) за сваку државу која јој приступи, првог дана месеца који следи након протека три месеца од истека периода од шест месеци предвиђеног чланом 58. став 3;

в) за територијалне јединице на које је, у складу са чланом 59. проширена примена Конвенције, првог дана месеца који следи након истека периода од три месеца после обавештења предвиђеног тим чланом.

Члан 62.

Свака држава уговорница може отказати Конвенцију писаним саопштењем депозитару. Отказивање се може ограничити на поједине територијалне јединице на које се Конвенција примењује.

Отказивање производи дејство првог дана месеца након истека дванаест месеци од дана пријема саопштења од стране депозитара. Када је у саопштењу прецизиран дужи период, отказивање ће произвести дејство по истеку тог дужег периода.

Члан 63.

Депозитар обавештава државе чланице Хашке конференције за међународно приватно право као и државе које су приступиле Конвенцији у складу са одредбама члана 58. о следећем:

а) потписивању, ратификацији, прихватању и одобрењу предвиђеним чланом 57;

б) приступањима и приговорима против приступања предвиђеним чланом 58;

в) датуму ступања на снагу Конвенције у складу са чланом 61;

г) изјавама наведеним у члану 34. став 2. и члану 59;

д) споразумима наведеним у члану 39;

ђ) резервама наведеним у члану 54. став 2. и члану 55, и о повлачењу наведеном у члану 60. став 2;

е) отказивањима предвиђеним чланом 62.

Као потврду, доле наведени, као прописно овлашћени, потписали су ову Конвенцију.

Сачињено у Хагу, 19. октобра 1996. године, на француском и енглеском језику, при чему су оба текста подједнако веродостојна, у једном примерку који ће бити депонован у архивама Владе Краљевине Холандије и чија ће оверена копија бити достављена дипломатским путем свакој држави која је била чланица Хашке конференције за међународно приватно право у време одржавања њеног осамнаестог заседања.